

Роковий український ярмарок

Автор:

Іван Нечуй-Левицький

Роковий український ярмарок

Іван Семенович Нечуй-Левицький

Іван Семенович Нечуй-Левицький

Роковий український ярмарок

Роковий український ярмарок

(Лист до однієї пані)

Високоповажна Олександро Михайлівно!

Вам, мабуть, не доводилось бачити таких силенних ярмарків, як цей, що стає тутечки в Білій Церкві, роковий ярмарок на спаса.

Серед Білої Церкви такий здоровецький пляц, як на Подолі коло Братства, а серед його мурований гостинний ряд, так само як є на Подолі, з двором всередині, з чотирма брамами, з крамницями на південь — на два поверхи, бо пляц згористий, а на північ на один поверх. Ставили цей мур графи Браніцькі, щоб звити торговельне кубло для своїх улюблених крамарів та ходячих банкірів-жидків. До цього кубла з двох боків причеплено ще з сотню дерев'яних крамниць в трьох рядках під однією покрівлею, а коло їх ще попримощувались ятки та рундуки з дрібним крамом. Тут аж кишать крамарі-жидки, неначе комашня в комашинку. Кругом майдану знов ліпші й багатші крамниці, сливе суспіль

навкруги, ще й паростками лізуть в ближчі вулиці... В головному мурі 80 крамниць, а навкруги майдану — ім я й лік погубив...

На роковий ярмарок на спаса цей усей, вже вимощений тепер майдан ввесь заставлений возами так, що й курці ніде клюнути. Стоять возами ті люде, що поприїжджали ярмаркувати. Тільки навкруги майдану серед гущавини пропущений проїзд на два вози, щоб розминатись. І по цьому проїзді трудно пропхатись — така ворошня й тіснота! Віз за возом, бричка за бричкою валками сунуться та й сунуться, зачіпають за осі, штовхають дишлями в вози, в брички. Погоничі раз у раз кричать, поганяючи коні: «Звертай, посунься! куди пхаешся!» — тільки й чуеш на цьому проїзді.

Свистять пужална та батоги, ляскаючи об кінські та волячі морди, одбиваючись од голів та морд, що лізуть на чужі вози в цій гущавині. Народ ворущиться поміж возами, наче комашня. Яка сила кавунів, динь, груш на цьому майдані! Аж чудно дивитись на такі збитки! Кавунники заставили цілий куток майдану, цілу його четверту частку. Кавуни лежать здоровецькими довгими купами, заввишки як під пахви людині, з гоструватими гребенями, і нагадують низькі, присадкуваті єгипетські піраміди або степові херсонські скифські могили. Такі здорові ці подовжасті ряди, неначе хто заразом зібрав з десятків степових баштанів і позносив та поскладав в купу кавуни. Купи зеленіють за купами й займають взагалі місце з добрий сільський город або левадку. А поміж купами курені й ятки, вкриті куликами та ряднами. В ятках з дощок скрізь манячать жовті повняки — гвоздики, пучками натикані для прикраси. В ятках та куренях ночують перекупці з дітьми, там і обідають і вечеряють. Ці перекупці все місцеві міщани, що закупають по степах здорові баштани або й мають свої власні. Цей кавунячий закуток з двох боків од пішоходів знов ніби облямований возами з кавунами. Це напривозили на продаж кавуни з своїх баштанців околишні селяни. А коло куп кавунів, коло проїзду — знов проїзд, обставлений по обидва боки возами з кавунами, неначе облямований двома зеленими низками. А вище цього кавунячого кутка, кругом пляцу, коло проїзда жовтіють купи динь, накидані здорові купи груш. За ними рядками стоять по столах кошики з усякими грушами, яблуками, сливами. Цей овощний ряд знов загинається дугою по проїзді на другий бік пляцу, і тамечки знов по один бік манячать зелені купи кавунів і дрібних кавунців з ятками позаду. Ще й один короткий переулок, закладений купами кавунів!.. Яка сила цього добра! Скільки тут овощів, найбільше груш та слив-черкуш та пізніше потім слив-угорок. Сливи навалюють купами долі, такими здоровими, як і кавунячі купи. Настачає таку силу груш та слив південна Канівщина та Звенигородщина, найбільше село Медвин з-за Богуслава. Цей Медвин та Сухини за Стеблевым, та Журжинці в Звенигородщині

— ці села всі в садках, неначе в лісах. Навіть хати в цих селах ледве видно на вулицю, бо й у дворах скрізь ростуть старі груші та черешні. Ми як було ідемо в Сухини в гості до батюшки, то все блудимо по селі, бо вулиці покручені, хатів сливе не видно на вулицю, і церкви не видно через сади. Їдемо було селом, ніби лісом, одразу ніколи не потрапимо до церкви та до батюшчиного двору та все питаємо шляху...

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/nechuy-levic-kiy_-van/rokoviy-ukra-ns-kiy-yarmarok

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)